

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 15^{ην}/28^{ην} Αὐγούστου 2023, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Γεθσημανῇ Ἱερὸν Προσκυνηματικὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ καὶ τὸ Θεομητορικὸν αὐτῆς Μνῆμα.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησθῆσκει ὅτι ἡ Θεοτόκος, ἡ μήτηρ τῆς Ζωῆς, θανοῦσα ἐνεταφιάσθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων «Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ» καὶ «τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε» τὸ σῶμα αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐνεσωμάτωσε τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἀλλὰ μετέστη εἰς τοὺς οὐρανούς ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ οἰκήσαντος μήτρان ἀειπάρθενον, παραμένονσα ὡς “ἀμετάθετος ἐλπίς καὶ προστασία εἰς τοὺς αἰῶνας”.

Ἡ ἐορτὴ αὕτῃ ἐωρτάσθη μετ' ἰδιαιτέρας λαμπρότητος, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Καττάρων κ. Μακαρίου- συμπροσευχομένου τοῦ Ἡγουμένου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ- Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Πρεσβυτέρων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ π. Δομετιανοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τοῦ π. Ἰωάννου τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, προσευχομένων χιλιάδων πιστῶν, πληρούντων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ τὰς βαθμίδας διὰ κηρῶν καὶ ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν δεξιὰ ἐλληνιστί καὶ τοῦ κ. Ναμπήλ τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ ἄλλου προσωπικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν»

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, ἐν τῷ Θεομητορικῷ τούτῳ Μνήματι, ἵνα τιμήσωμεν καὶ ἐγκωμιάσωμεν τὴν Κοίμησιν τῆς Παννυμνήτου καὶ Ὑπερενδόξου εὐλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ὡς πάλοι ποτέ ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

«Ὁ πάντιμος χορὸς», λέγει ὁ ὕμνωδός, «τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς

εὐφημοῦντες, ἦν πίστει ἐορτάζομεν».

Ἡ δέ Μετάστασις, τούτέστιν ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν μετάβασιν αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς εἰς τόν οὐρανόν. Ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς, δηλονότι τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Πατρός, καί Υἱοῦ αὐτῆς, μετέστη πρός τήν Ζωήν, τόν αἷτιον τῆς Ζωῆς Θεόν Πατέρα. Ὅπως ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς ἡ Θεοτόκος Μαρία ἐφύλαξε τήν παρθενίαν αὐτῆς, οὕτως ἀκριβῶς καί ἐν τῇ κοιμήσει αὐτῆς ἐφύλαξεν τήν ἀφθαρσίαν τοῦ σώματος αὐτῆς.

Ἀκούσωμεν τοῦ θεηγόρου Πατρός ἡμῶν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ λέγοντος: «Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρός τήν ζωήν διὰ μέσου θανάτου μετάγεται! Ὡ πῶς ἡ ἐν τῷ τόκῳ τούς ὄρους ὑπερβάσῃ τῆς φύσεως, νῦν ὑποκύπτει τοῖς ταύτης θεσμοῖς καί θανάτῳ τό ἀκήρατον καθυποβάλλεται σῶμα. Δεῖ γάρ αὐτό τό θνητόν ἀποθέμενον τήν ἀφθαρσίαν ἀμφιάσασθαι, ἐπεὶ καί ὁ Δεσπότης τῆς φύσεως τήν τοῦ θανάτου πεῖραν οὐκ ἀπηνήνατο. Θνήσκει γάρ σαρκί καί θανάτῳ λύει τόν θάνατον καί φθορᾷ τήν ἀφθαρσίαν χαρίζεται καί τήν νέκρωσιν ποιεῖ πηγὴν τῆς ἀναστάσεως». [Καί ἀπλούστερον: Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μεταφέρεται στή ζωὴ περνώντας ἀπό τόν θάνατον. Πῶς αὐτὴ πού ξεπέρασε στή γέννα τῆς τὰ ὅρια τῆς φύσεως, σκύβει τώρα στοὺς νόμους τῆς καί ὑποτάσσεται στόν θάνατον τό ἀθάνατον σῶμα. Γιατί πρέπει αὐτό νά ἀποθέσει τήν θνητότητα καί νά ντυθεῖ τήν ἀφθαρσίαν, ἀφ' οὗ ὁ Δεσπότης, ὁ Κυρίαρχος τῆς φύσεως, δέν ἀρνήθηκε νά ὑποβληθεῖ στόν θάνατον. Πεθαίνει κατὰ σάρκα καί μέ τόν θάνατον καταργεῖ τόν θάνατον· καί μέ τήν φθορά μᾶς χαρίζει τήν ἀφθαρσίαν καί κάνει τήν νέκρωσιν τοῦ πηγῆ τῆς Ἀναστάσεως].

Τό ἠθικόν καί πνευματικόν ἀλλά καί σωτηριῶδες μέγεθος τῆς συμβολῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας εἶναι ἄπειρον, εἶναι θαῦμα ἀκατανόητον τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ. Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἐπονομάζει τήν Θεοτόκον «τοῦ ἀνθρωπείου γένους τό ἐγκαλλώπισμα, τό αὐχημα πάσης τῆς κτίσεως».

Ἡ κεχαριτωμένη καί εὐλογημένη ἐν γυναιξίν (Πρβλ. Λουκ. 1,28) Θεοτόκος Μαρία ἀναδειχθεῖσα Μητέρα, τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, δικαίως μετά τήν Κοίμησιν αὐτῆς παρίσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ αὐτῆς, κατοικοῦσα πλέον ἐν τῇ ἐπουρανίῳ πόλει τοῦ Θεοῦ, καθὼς λέγει πρός αὐτήν ὁ Θεῖος Δαυΐδ: «δεδοξαμένα ἐλαλήθη περί σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ», (Ψαλμ. 86,3).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «οὐ γάρ ἔχομεν ᾧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν», (Ἑβρ. 13,14), τήν πόλιν δηλονότι “τοῦ Θεοῦ ζῶντος” (Ἑβρ. 12,22), τήν πόλιν τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ τῆς Παναγίας ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας.

Καί νῦν ἱστάμενοι πρό τοῦ ἱεροῦ θεομητορικοῦ Μνήματος τῆς Ὑπερευλογημένης Παρθένου Μαρίας, ἱκετεύσωμεν αὐτὴν καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὡ χερσί τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τήν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καί Θεός, πρός τήν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθάραν καί ἀμόλυντον, καί Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστόν δυσώπει, πρός ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν”... καί χάρισαι τήν εἰρήνην τῷ κόσμῳ. Ἀμήν. Ἐτη πολλά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ὁ κρατῶν τήν τάξιν καί εὐπρέπειαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Ἡγούμενος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ προσέφερε

κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας